

Посіяти зміни, щоб зібрати врожай справедливості – Заключна промова на конференції HR25

Виголошено від імені спільноти людей, які вживають наркотики

Дорогі друзі, союзники, товариші,

мене честь стояти тут сьогодні — не лише як окрема особа, а й як частина глобальної спільноти людей, які вживають наркотики, та глобальної родини зменшення шкоди.

Тема цієї конференції — «*Сіючи зміни, щоб зібрати справедливість*» — безпосередньо стосується нашого життя. Десятиліттями ми сіємо зміни. Часто мовчки. Часто в кризових ситуаціях, але завжди мужньо.

Але дозвольте мені трохи розповісти про моє життя — через цифри.

Мені 45. Я почав вживати психоактивні речовини у 14 років, а робити ін'єкції – у 16. Але свій перший чистий шприц я отримав у програмі зменшення шкоди у 23 роки – у тому ж віці, коли я дізнався, що живу з ВІЛ та гепатитом С. Я жив на вулиці . Я пережив шість передозувань. Мені тричі відмовляли в медичній допомозі. Я втратив дві роботи через свій статус. Я міг потрапити до в'язниці чотири рази. Я втратив величезну кількість друзів у «Війні з наркотиками». У мене було понад 50 невдалих спроб «лікувати» свою наркозалежність, перш ніж я став одним із перших 30 щасливчиків, пацієнтів підтримувальної терапії опіоїдами в Україні.

І сьогодні я тут, живий, лідер своєї спільноти та люблячий батько шестирічного сина.

Ось так виглядає «сіяти зміни».

Ми сіємо зміни, коли роздаємо налоксон та чисті шприци — не як благодійність, а як опір.

Ми сіємо зміни, коли будуємо мережі, керовані рівними, на руїнах руйнуючих систем охорони здоров'я.

Ми сіємо зміни, коли виживаємо — і ведемо за собою інших.

А тепер ми закликаємо до збору врожаю.

Нам потрібно запитати себе :

* Як ця велика конференція допомагає жінці, яка вживає наркотики та яка ось - ось зіткнеться із сексуальним насильством у нетрях Чіболії , Лусака, Замбія?

* Як наша присутність тут покращує соціальне благополуччя людини, яка вживає наркотики на вулицях Джакарти, Індонезія ?

* Як наша присутність тут дає автономію рівного-викладача, якого тепер залякує координатор проєкту і погрожує не виплатити йому винагороду?

Бо справедливість — це не коли запрошують висловитися, але ніколи по-справжньому не чують.

Справедливість — це не фінансування зменшення шкоди, водночас позбавляючи фінансування спільноту, які його створили. Справедливість — це не коли наші імена згадуються у звітах, але ніколи не згадуються в бюджетах.

Справедливість означає, що зменшення шкоди, яке забезпечує спільнота, фінансується, поважається та захищено.

Справедливість означає, що наш життєвий досвід визнається як експертиза. Справедливість означає, що більше немає політики щодо нас, без нас — ніде і ніколи.

Сьогодні наше майбутнє під загрозою.

Скорочення фінансування заходів зі зменшення шкоди у США.

Нещодавній лист від ГФ щодо призупинення активностей та скорочення на 30%.

Невизначеність у Фонді Роберта Карра.

Зменшення простору для голосів спільноти. Нас просять робити більше — з меншими витратами — поки вирують передозування, ВІЛ, гепатит та криміналізація.

У Східній Європі та Центральній Азії закони, спрямовані проти громадянського суспільства, криміналізують навіть слово «адвокація» . У Грузії, Киргизстані та незабаром і Казахстані закони про неурядові організації змушують нас замовкнути. Те, що ми будували десятиліттями, руйнується — і нам кажуть виживати без підтримки.

Тим часом в Африці, Південно-Східній Азії та Латинській Америці люди, які вживають наркотики, досі перебувають у центрах лікування з жорстоким поведінням, ув'язнені — їм відмовляють у медичній допомозі, їх примушують до абстиненції, і їм не дають ні їжі, ні прав, ні гідності.

Це не зменшення шкоди. Це тортури.

Але ми не лише жертви насильства — ми архітектори змін.

Від VOLNa в Україні, що працює під бомбами, до LANPUD у Латинській Америці, від Найробі до Нью-Йорка, ми очолюємо найрадикальнішу роботу зі зменшення шкоди — тому що ми робимо те, що системи відмовляються робити: піклуватися, адаптуватися, чинити опір, виживати.

Богота нагадала нам про цю істину — що *«el buen vivir»* — це не теорія, а практика. Що взаємна турбота — це опір. Що нам не потрібен дозвіл, щоб любити та захищати одне одного.

І я хочу подякувати Колумбії та колумбійському народу за їхню любов і захист протягом днів конференції. І я хочу дещо попросити колумбійський уряд: « Ви здобули важливу дипломатичну перемогу на нещодавньому засіданні Комісії ООН з наркотичних засобів , яка дає світові шанс переосмислити глобальну політику щодо наркотиків і нарешті покласти край «Війні з наркотиками», але зупинятися не можна, не збивайтеся з шляху, і я прошу вас фінансово підтримати організацію Панелі Високого Рівня ООН з питань політики щодо наркотиків , що є важливим кроком, який дозволить нам рухатися вперед і не втратити успіх» .

Як сказав один із членів нашої спільноти: «Разом ми сильніші. І ми повинні бути сильними. Ми всі хочемо кращого майбутнього — тому ми повинні його вимагати. Друзі, ми потрібні один одному».

(Взаємодія з аудиторією***)

***Друзі, люди, я хочу почути вас, людей усіх спільнот! ...пошуміть, моя родино зменшення шкоди!

***Жінки!....антипрогібіціонізм та наркофемінізм назавжди!

Отже, нехай ось таке буде послання з Боготи:

Якщо ви хочете посіяти справжні зміни — фінансуйте нас.

Якщо хочете досягти справедливості — зосередьтеся на нас.

Якщо ви вірите у зменшення шкоди — йдіть за нами.

Ця конференція, цей рух, цей момент — це наше. Ми посіяли зміни в найтвердіший ґрунт. Тепер ми разом, щоб сказати: ми пожемо справедливість. Що б це не коштувало.

Рухаймося вперед. Разом. Голосніше. Сміливіше. Нестримно.

Дякую, Богото.

Дякую, #HR25.

І дякую кожній людині, яка продовжує боротися — навіть коли ніхто не дивиться.